

ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός ως πολεμική προετοιμασία

Ο ρόλος του ελληνικού κράτους στον ρωσο-ουκρανικό πόλεμο

«Η αλήθεια είναι ότι η αιτία των πολέμων (...) στηρίζεται αποκλειστικά στην ύπαρξη του Κράτους, που είναι η πολιτική μορφή του προνομίου. Το κράτος έχει δημιουργηθεί από την στρατιωτική δύναμη, έχει αναπτυχθεί μέσω αυτής και λογικά στηρίζεται στη στρατιωτική δύναμη προκειμένου να διατηρήσει την παντοδυναμία του.»

«Διεθνές Αναρχικό Μανιφέστο ενάντια στον Α' ΠΠ», από το βιβλίο «Οι Αναρχικοί στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο», μετάφραση/επιμέλεια: Λυσσασμένοι Προλετάριοι

Στον πόλεμο στην Ουκρανία το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά ως τμήμα του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας, σε μια διαδικασία επαναδιευθέτησης των παγκόσμιων κυριαρχικών συσχετισμών, αλλάζοντας εν μέρει τη ρητορική της «ειρηνευτικής δύναμης» που καλλιεργούσε στο εσωτερικό του και διεθνώς μέχρι πρόσφατα και ενστερνιζόμενο εκείνη του επιθετικού παράγοντα στη νέα γεωπολιτική κονίστρα.

Η Ελλάδα ήταν από τις πρώτες χώρες που εναρμονίστηκαν με την ευρωπαϊκή οδηγία για το κλείσιμο των Strytch, των παραρτημάτων του ρωσικού πρακτορείου ειδήσεων, καλλιεργώντας το μονοπώλιο της ενημέρωσης στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών και συμβάλλοντας από την πλευρά της στον παράλληλο πόλεμο του ελέγχου της πληροφορίας.

Πολύ περισσότερο, ήταν από τις πρώτες χώρες που απέστειλαν αναβαθμισμένο πολεμικό εξοπλισμό στην ουκρανική κυβέρνηση, αγοράζοντάς τον ακόμα και από τρίτη χώρα (Γερμανία) για να κάνει εν τέλει το ελληνικό κράτος τον κομιστή, χρησιμοποιώντας μάλιστα τη συνθήκη για να αναβαθμίσει και το δικό του εξοπλισμό. «Στηρίξαμε τους Ουκρανούς με όπλα για να τους βοηθήσουμε να υπερασπιστούν την πατρίδα τους», είχε δηλώσει ο Μητσοτάκης με στόμφο τον Μάιο του 2022 από το Κογκρέσο των ΗΠΑ. Έφτασε λίγους μήνες αργότερα ακόμα στο σημείο να υπόσχεται στο Κίεβο την αποστολή πυραύλων S-300, οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι στην Κρήτη και υποτίθεται εγγυούνται την ελληνική αεράμυνα σε περίπτωση τουρκικής επίθεσης.

Τέλος, το ελληνικό κράτος δεν δίστασε δια στόματος ακόμα και του πρωθυπουργού να δηλώσει το φθινόπωρο ότι «διεξάγουμε πόλεμο εναντίον της Ρωσίας» αναβαθμίζοντας τη ρητορική κατά της Μόσχας. Μάλιστα, η συγκεκριμένη δήλωση αποκτά ακόμα μεγαλύτερη βαρύτητα καθώς το ελληνικό κράτος είναι το μόνο που έχει δηλώσει ότι διεξάγει πόλεμο εναντίον της Ρωσίας.

Φυσικά, οι παραπάνω επιλογές γίνονται με γνώμονα την ενίσχυση της θέ

σης του ελληνικού κράτους μέσα στο διεθνές περιβάλλον και την εξυπηρέτηση των δικών του συμφερόντων στην ευρύτερη περιοχή του αιγαίου, της νοτιοανατολικής μεσογείου και των Βαλκανίων, στο βαθμό που αυτά εναρμονίζονται με τις κεντρικές επιλογές της βορειοατλαντικής συμμαχίας και συνοδεύονται από την αναβάθμιση των νατοϊκών βάσεων σε όλο τον ελλαδικό χώρο, με προεξέχουσα αυτή της Αλεξανδρούπολης, στην τρέχουσα συγκυρία.

Ο ελλαδικός χώρος έχει μετατραπεί, όμως, όχι απλώς σε ακρογωνιαίο λίθο της παρουσίας και της δυναμικής επέλασης του νατοϊκού στρατού στη Μέση Ανατολή, τα Βαλκάνια και την ανατολική Ευρώπη, αλλά και σε βασικό κόμβο του εφοδιασμού της με φυσικό αέριο από τις ΗΠΑ, ως αντιστάθμισμα της ενεργειακής σύγκρουσης με την Ρωσία (βλ. σταθμοί LNG σε Ρεβυθούσα, Αλεξανδρούπολη).

Το τερπνόν μετά του ωφελίμου, βέβαια, αφού το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο δεν διστάζει να «παραβιάζει» το δυτικό εμπάργκο προς τη Ρωσία, με τα καράβια του να μεταφέρουν απρόσκοπτα το ρωσικό πετρέλαιο, έχοντας με τη σειρά του πρωταγωνιστικό ρόλο στα τεκταινόμενα. Ακόμα, το ελληνικό κράτος -όπως και τα υπόλοιπα μέλη της ΕΕ- συνεχίζει να λαμβάνει ρωσικό φυσικό αέριο μέσω του αγωγού Turkstream και να συνάπτει ενεργειακές συμφωνίες με το Αζερμπαϊτζάν, τη στιγμή που διακηρύττει την αλληλεγγύη του με τους «αδερφούς Αρμενίους» στην αντιπαράθεση στην περιοχή.

Τα παραπάνω συνιστούν τη συνειδητή προσπάθεια αναβάθμισης του ρόλου που επιδιώκει να διαδραματίζει το ελληνικό κράτος σε πολλαπλά πεδία όχι μόνο στον ρωσο-ουκρανικό πόλεμο, αλλά στο νέο γεωπολιτικό / γεωστρατηγικό περιβάλλον που διαμορφώνεται στον πλανήτη.

Όπως κάθε κράτος έτσι και το ελληνικό ασκεί -μέσα από τις συμμαχίες του και στο μέτρο των δυνατοτήτων του- μια άμεσα επεκτατική πολιτική, λαμβάνοντας θέση μάχης στον χορό που σπίνεται σε παγκόσμιο επίπεδο γύρω από τα τύμπανα του πολέμου.

για την όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού

Στην παραπάνω κατεύθυνση, βρίσκεται και η όξυνση του ανταγωνισμού με το τουρκικό κράτος, για υδάτινα και εναέρια «κυριαρχικά δικαιώματα», υφαλοκρηπίδες, ΑΟΖ, ενεργειακά κοιτάσματα και αγωγούς, που από τη μια μεταφράζεται σε έναν ατελείωτο αγώνα δρόμου πολεμικών εξοπλισμών και στις δύο πλευρές του Αιγαίου, ενώ στο εσωτερικό των δύο κρατών επιφέρει μια διαρκή καλλιέργεια του εθνικισμού και του μιλιταρισμού, που επιχειρεί ταυτόχρονα να αμβλύνει και να αποπροσανατολίσει τις κοινωνικές αντιδράσεις από την εντεινόμενη εκμετάλλευση και καταπίεση. Άλλωστε, η επινόηση - ύπαρξη του εξωτερικού εχθρού συσπειρώνει την κοινωνία γύρω από τις κυβερνήσεις και το κράτος.

Από την (από)στρατικοποίηση των νησιών, τη διαμάχη για τα 12 ναυτικά μίλια και τα 10 εναέρια, τις ΑΟΖ που δόθηκαν θα λύσουν το ενεργειακό ζήτημα, τα πάρε δώσε των δύο κρατών με το ασαφές καθεστώς της Λιβύης (βλ. τουρκολιβυκό σύμφωνο και επαφές ελληνικής κυβέρνησης με την αντιπολίτευση της Τρίπολης), έως και το μεταναστευτικό, τα δύο κράτη διαγκωνίζονται σε μιλιταριστικούς λεονταρισμούς και εθνικιστικές κορώνες.

Αυτοί είναι κυρίως οι λόγοι για τους οποίους η εξοπλιστική φρενίτιδα συνεχίστηκε και εντάθηκε απρόσκοπτα ακόμα και τα χρόνια της λεγόμενης δημοσιονομικής

δυσχέρειας, με πακτωλό χρημάτων να δαπανούνται για την αγορά οπλικών συστημάτων και τους κυβερνήτες να πανηγυρίζουν και να σπίνουν μιλιταριστικές φιέστες για την υποδοχή τους (βλ. Rafale).

Είναι οι ίδιοι λόγοι που κάνουν την ελληνική κυβέρνηση να διαρρέει πως θα επεκτείνει τα ελληνικά χωρικά ύδατα 12 μίλια στα νότια ή / και τα δυτικά της Κρήτης, με την αριστερή αξιωματική αντιπολίτευση να υπερθεματίζει δια στόματος του αρχηγού της αυτό το ενδεχόμενο, προτρέποντας σε επέκταση και στα ανατολικά. Από την άλλη πλευρά έχουμε αξιωματούχους να δηλώνουν σε κάθε ευκαιρία πως «θα μπορούμε νύχτα» στην Ελλάδα, τάζοντας εθνικισμό μια ταλαιπωρημένη από την κρατική καταπίεση, την οικονομική κατάρρευση και τον διογκούμενο πληθωρισμό κοινωνία. Η διαρκής απειλή αποτελεί το απαραίτητο σημείο - εργαλείο διαπραγμάτευσης μεταξύ των δυο πλευρών σε τέτοιο βαθμό ώστε η καλλιέργεια της έντασης αποτελεί πλέον θεμελιακό στοιχείο της πολιτικής κανονικότητας μεταξύ των δυο κρατών.

Τα τουρκικά και ελληνικά λόμπι διαγκωνίζονται στο Κογκρέσο για νέα οπλικά συστήματα, για νέες πολεμικές μηχανές που το μόνο που πραγματικά μπορούν να υποσχεθούν στις κοινωνίες και στις δύο πλευρές των συνόρων είναι η μεταξύ τους εκθρόπιση, ο θάνατος και η καταστροφή, το να γίνει ο καθένας και η καθεμιά μας κρέας για τα κανόνια τους.

Στο ενεργειακό πεδίο, οι συνεργασίες Ελλάδας - Αιγύπτου - Ισραήλ - Κύπρου φαντάζουν ως το αντίπαλο δέος της εξόδου των τουρκικών ερευνητικών πλοίων στο αιγαίο, με τις εξορύξεις στον βυθό του να παρουσιάζονται από τα κράτη ως μεσσιανική λύση στα δομικά οικονομικά ζητήματά τους. Τη στιγμή, δηλαδή που το ελληνικό κράτος κόπεται για τη σωτηρία του περιβάλλοντος και την «πράσινη ανάπτυξη» καταστρέφοντας τα βουνά απ' άκρη σε άκρη της χώρας με την τοποθέτηση ανεμογεννητριών, δεν διστάζει να καταστέλλει όσους τολμούν και εκφράζονται για την επειλούμενη περιβαλλοντική καταστροφή της Μεσογείου από τις εξορύξεις.

εργαλειοποίηση των μεταναστ(ρι)ών ή αλλιώς η πολεμική διάσταση της μεταναστευτικής πολιτικής

Αναπόσπαστο τμήμα του διακρατικού ανταγωνισμού αποτελεί πλέον και η εργαλειοποίηση των μεταναστ(ρι)ών που καταδικάζονται σε ένα βαθύτερο καθεστώς εξαιρέσεως και αορατοποίησης τους, ως απρόσωπες μάζες ανεπιθύμητων και γίνονται έρμαιο στα παιχνίδια κυριαρχίας μεταξύ των δύο κρατών.

Δεν ξεχνάμε τους μετανάστες στον Εβρο τον Φεβρουάριο του 2020, όταν ελληνικός στρατός και ακροδεξιοί παραστρατιωτικοί (αυτοαποκαλούμενοι πολιτοφύλακες) στάθηκαν απέναντί τους ακόμα και με σφαίρες υπό τις ευλογίες του ελληνικού κράτους, το οποίο έκανε λόγο για «εισβολή» και «υβριδικό πόλεμο». Το ελληνικό κράτος πιστοποιεί καθημερινά το ρόλο του ως συνοριακό φυλάκιο της Ελλάδας/Ευρώπης φρούριο, με push-backs και πνιγμούς στο αιγαίο, με εγκατάλειψη μεταναστ(ρι)ών το καλοκαίρι σε βραχονησίδα του Εβρου με το πρόσχημα δήθεν ότι δεν τους είχαν εντοπίσει, με νέα επέκταση του φράχτη στον Εβρο, στρατόπεδα - κολαστήρια (όπως η Μόρια), κλειστά κέντρα κράτησης και περαιτέρω στρατιωτικοποίηση των συνόρων.

Δεν ξεχνάμε, φυσικά και ότι το τουρκικό κράτος, το οποίο συνδέεται με σύμφωνο επί της μετανάστευσης με την Ευρωπαϊκή Ένωση, χρησιμοποιεί ως μοχλό πίεσης τους μετανάστες/πρόσφυγες όταν επιδιώκει να αποσπάσει οικονομικά ή πολιτικά οφέλη, στρατηγική η οποία ακολουθείται κατά καιρούς και από το ελληνικό κράτος.

Στο πλαίσιο του πολέμου στην Ουκρανία, το ελληνικό κράτος αναφέρθηκε ρητά στα ανοικτά σύνορα για τους ουκρανούς πρόσφυγες, κάτι που δείχνει και τις διαφορές με αρκετές παλαιότερες περιπτώσεις πολέμων. Αρχικά, ο κυρίαρχος διαχωρισμός προσφύγων και μεταναστών και στη συνέχεια, η επιλεκτική τους αντιμετώπιση ανάλογα με την εθνικότητά, τη θρησκεία και την πολιτισμική τους ταυτότητα, η θέση του ελληνικού κράτους στην κάθε πολεμική συνθήκη, οι ανάγκες της ελληνικής οικονομίας για ανθρώπινο δυναμικό, αποτελούν τα κριτήρια σύμφωνα με τα οποία καθορίζεται ποια ζωή είναι άξια να βιωθεί και ποια όχι, ως αναλώσιμο στοιχείο της οικονομίας ή ως χαρτί στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων.

να γίνουμε ο “εσωτερικός εχθρός” για το ελληνικό κράτος και τις πολεμικές του προετοιμασίες

ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

- Οι διακρατικοί ανταγωνισμοί, ο ενδοκυριαρχικός πόλεμος στην Ουκρανία και η συμμετοχή του ελληνικού κράτους.
- Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός ως πολεμική προετοιμασία.
- Ο πόλεμος ως κομβικό σημείο της διαρκούς κρίσης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Παρασκευή 10/2
στις 18:00, ΑΣΟΕΕ

